

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: V. V. N., narozený X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
t. č. Zařízení pro zajištění cizinců Balková, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
sídlem Masarykova 930/27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 11. 2025, č. j. KRPU-205749-23/ČJ-2025-040022-ZZC,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství
Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie KŘPU, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 11. 11. 2025, č. j. KRPÚ-205749-23/ČJ-2025-040022-ZZC, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobce podle § 124 odst. 1 písm. c) a e) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zajišťuje za účelem správního vyhoštění a dle § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla stanovena doba zajištění na 40 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. V žalobě žalobce shrnul průběh událostí před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Namítal, že žalovaná v daném případě nezjistila řádně rozhodný skutkový stav v rozsahu, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zejména neobjasnila okolnosti, za nichž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území, a následně činila nepřiléhavé a nedostatečně odůvodněné závěry odporující tomu, co tvrdil žalobce při podání vysvětlení, ve vztahu k nezbytnosti jeho zajištění a nemožnosti uplatnění zvláštních opatření za účelem jeho vycestování z území podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že zajištění představuje mimořádně závažný zásah do práva na osobní svobodu. Proto byla žalovaná povinna před vydáním rozhodnutí o zajištění zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí a jeho soulad s požadavky vyplývajícími z § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“), jak jí ukládá § 3 správního řádu, aby nedošlo k nedůvodnému či nepřiměřenému zásahu do základního práva jednotlivce na osobní svobodu garantovaného čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
3. Žalovaná dle žalobce neobjasnila a nezjistila skutečnosti, za nichž bylo žalobci uloženo správní vyhoštění, přesto učinila nepřiléhavé a nedostatečně odůvodněné závěry odporující tomu, co tvrdil žalobce při podání vysvětlení, ve vztahu k nezbytnosti jeho zajištění a nemožnosti uplatnění zvláštních opatření za účelem jeho vycestování. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že žalobci bylo uděleno správní vyhoštění z důvodu výkonu nelegální práce spočívající ve výkonu zednických prací a zdůraznila, že žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Žalobce při tom disponoval živnostenským oprávněním mimo jiné v oblasti stavebních prací a jiných činností s platností od 17. 3. 2025 do 1. 12. 2025. Žalobce zdůraznil, že předpokladem pro vznik živnostenského oprávnění je doložení víza k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu. Nebylo tedy dle žalobce možné vyloučit, že před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění z území disponoval povolením k pobytu, které mu zaniklo nejpozději nabytím vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Pobytová historie žalobce ani existence živnostenského oprávnění nebyly v žalobou napadeném rozhodnutí nijak zmíněny ani reflektovány, ačkoliv mohly mít vliv na závěr žalované o důvěryhodnosti osoby žalobce a věrohodnosti jeho tvrzení uplatněných při podání vysvětlení, že si nebyl vědom uložení správního vyhoštění z území a že je ochoten a schopen plnit a dodržovat podmínky zvláštních opatření za účelem vycestování. V důsledku nedostatečně zjištěného skutkového stavu pak žalovaná činila závěry odporující tvrzením žalobce, aniž by její závěry měly oporu ve správním spisu. Žalovaná tak neobjasnila veškeré okolnosti relevantní pro posouzení nezbytnosti zajištění žalobce a nemožnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

4. Žalobce trval na tom, že zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je mimořádně závažný zásah do osobní svobody a lze je použít pouze v případě, že nemohou být uplatněna jiná mírnější donucovací opatření. K zajištění by mělo dle žalobce docházet pouze ve výjimečných případech. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2011, č. j. 1 As 132/2011-51, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2025, č. j. 2 A 2/2025-35. Žalobce v průběhu podání vysvětlení tvrdil, že by byl chopen se zdržovat na adrese, kterou oznámí žalované. Jednalo by se o adresu jeho kamaráda, státního občana České republiky, nebo adresu pobytu syna, držitele povolení k dlouhodobému pobytu. Adresa kamaráda je také dle výpisu z živnostenského rejstříku adresou sídla žalobce. Žalobce zdůraznil, že se sám, dobrovolně, dostavil na pracoviště žalované a v průběhu řízení poskytoval plnou součinnost. Žalobce zdůraznil, že žalovaná v rámci posouzení případu zcela přehlíží, že žalobce soustavně tvrdil, že si nebyl vědom uložení správního vyhoštění z území, rozhodnutí o správním vyhoštění mu nebylo přeloženo do vietnamského jazyka, ačkoliv nerozumí českému jazyku, a že mu bylo při výslechu ze strany vietnamského tlumočnicka sděleno, že dostal pokutu. Před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebylo zjištěno, zda žalobce disponoval před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění povolením k pobytu, či zda se dopouštěl porušování právních předpisů České republiky. Žalobce trval na tom, že nemohla být hodnocena jeho důvěryhodnost výlučně na podkladě rozhodnutí o správním vyhoštění území.
5. Žalobce trval na tom, že před vydáním rozhodnutí bylo postaveno na jisto, že se sám dobrovolně dostavil na pracoviště žalované, poskytoval součinnost, má v České republice sociální a rodinné zázemí. Dle jeho názoru zjištěné skutečnosti nasvědčovaly tomu, že by žalobce v případě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování je dodržoval a plnil, tj., že by oznámil žalované adresu místa pobytu, zdržoval by se tam, oznámil by každou změnu adresy místa pobytu a zdržoval by se ve stanovené době na adrese místa pobytu za účelem provedení pobytové kontroly. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2024, č. j. 7 Azs 252/2024-31.
6. Žalobce trval na tom, že mu nelze vyčítat, že nebyl připraven využít neprodleně možnosti dobrovolného návratu do země původu a že vyjádřil své přání zůstat v České republice, když si nebyl vědom uložení správního vyhoštění a nebyl srozuměn s nutností trvalého přemístění z území České republiky.
7. Dále žalobce upozornil na skutečnost, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, na který odkazovala žalovaná, byl překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, ve kterém bylo dovozeno, že i v případě zajištění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců musí správní orgány zohlednit individuální okolnosti každého případu.
8. K možnosti využití zvláštního opatření za účelem vycestování z území dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců žalobce uvedl, že při podání vysvětlení konstatoval, že on, případně jeho syn, jsou ochotni složit finanční záruku v požadované výši a následně právní zástupce žalobce oznámil žalované, že syn žalobce je ochoten složit za žalobce finanční záruku ve výši 100 000 Kč. Žalovaná však na tyto nabídky nereagovala a nesdělila žalobci adekvátní a přípustnou výši požadované záruky. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2025, č. j. 2 A 2/2025-35, a ze dne 7. 10. 2025, č. j. 20 A 43/2025-33.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

9. K možnosti uložení zvláštního opatření za účelem vycestování z území dle § 123b odst. 1 písm. c) a písm. d) žalobce uvedl, že z jeho strany se nejednalo o vědomé porušení povinnosti uložené mu rozhodnutím o správním vyhoštění z území, o čemž svědčí skutečnost, že se dobrovolně dostavil na pracoviště žalované za účelem řešení své pobytové situace a poskytoval jí plnou součinnost. Žalobce trval na tom, že v České republice disponuje sociálním i rodinným zázemím. Není mu proto zřejmé, z čeho pramení nedůvěra žalobkyně v to, že se bude pravidelně dostavovat na pracoviště žalované v době jí stanovené a že se bude zdržovat v místě, kterém mu bude určeno.
10. Dále žalobce namítal, že žalovaná posoudila proporcionalitu dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do práv jeho a jeho syna v podstatě pouze odkazem na její posouzení v rozhodnutí o správním vyhoštění z území. Takové posouzení je dle žalobce nedostatečné, protože nereflexuje skutečnost, že uložení správního vyhoštění z území a zajištění cizince sledují jiný účel a mají za následek výrazně odlišný stupeň zásahu do práv a svobod cizince a jeho rodinných příslušníků. Správní vyhoštění představuje opatření, které má preventivní povahu a má předejít dalšímu neoprávněnému pobytu cizince na území, kdežto rozhodnutí o zajištění za účelem vycestování je krajním donucujícím opatřením spojeným s omezením osobní svobody cizince. Žalobce trval na tom, že v důsledku zajištění jsou on i jeho syn vystaveni velkému tlaku, obavám ze zhoršení zdravotního stavu žalobce, významnému narušení rodinného a soukromého života.
11. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že v případě „přezajištění“ žalobce dle zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“) není dán důvod pro odmítnutí předmětné žaloby. V tomto směru odkázal žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 8 Azs 158/2020-22.

Vyjádření žalované k žalobě

12. Žalovaná trvala na tom, že žalobce nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a ve stanovené době nevycestoval. Žalovaná zdůraznila, že z rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, že celé řízení bylo vedeno za účasti řádně ustanoveného tlumočníka, žalobce měl možnost se k řízení vyjádřit, čehož využil, rozhodnutí o správním vyhoštění osobně převzal za účasti tlumočníka. Žalovaná dále uvedla, že z rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, že žalobce věděl o tom, že pracuje neoprávněně. K rodinným vazbám je z rozhodnutí o správním vyhoštění patrné, že žalobce má na území České republiky syna, ale ten je soběstačný a má svou rodinu. K návratu do Vietnamu neuvedl žalobce žádné překážky, sdělil, že tam má domek, kde žije s manželkou. Dále je z pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění dle žalované patrné, že žalobce v řízení uvedl, že správní vyhoštění bude pro něho mít pouze finanční dopad, a deklaroval vůli v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovené lhůtě vycestovat z území České republiky.
13. Oproti tomu v řízení o zajištění žalobce uvedl, že o správním vyhoštění neví, že mu bylo pouze řečeno, že dostal jen pokutu. O celé záležitosti svého právního zástupce neinformoval. Uvedl, že se nechce vrátit do Vietnamu.
14. Žalovaná trvala na tom, že pečlivě zhodnotila všechny okolnosti tohoto případu, a to včetně možnosti využití zvláštních opatření za účelem vycestování. S ohledem na skutkové okolnosti žalovaná dospěla k závěru, že žádný typ zvláštních opatření za účelem vycestování nebylo Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

možné v žalobcově případě využít. U žalobce byla dle žalované dána důvodná obava, že by byl uložením zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění. Žalovaná zdůraznila, že žalobce ve stanovené době z území České republiky nevycestoval a pobýval zde nadále nelegálně. Tvzení, že nevěděl o správním vyhoštění považuje žalovaná za účelové. Žalobce se tak dle žalované do složité situace dostal vlastní chybou, kdy řešení své pobytové situace ignoroval a věnoval se pouze vydělávání peněz. Nedůvěryhodnost žalobce dle žalované podtrhuje jeho následná žádost o azyl, když v řízení o zajištění tvrdil, že mu ve Vietnamu nic nehrozí a vlastní tam dům, ve kterém žije s manželkou. Z jeho cestovního dokladu také vyplývá, že žalobce v letech 2023 a 2024 ve Vietnamu několik měsíců pobýval.

15. Žalovaná trvala na tom, že přestože žalobce uvedl adresu svého syna a přítele, neskýtal záruku, že by se vyhoštění nevyhýbal, neboť uvedl, že do Vietnamu nechce a po propuštění by pokračoval v práci na území České republiky. Dále žalovaná uvedla, že ze správního spisu a z rozhodnutí o správním vyhoštění vyplývá, že žalobce migruje po území republiky a přebývá na místě, kde zrovna pracuje. Z toho dovodila žalovaná obavu, že by žalobce migroval po území České republiky a vyhýbal se realizaci správního vyhoštění. Ze stejného důvodu dle žalované nebylo možné přistoupit ani k finanční záruce. Žalovaná poukázala i na skutečnost, že žalobce odmítl možnost realizace dobrovolného návratu do země původu.
16. Žalovaná trvala na tom, že byla rovněž řádně odůvodněna doba trvání zajištění. Dále uvedla, že přiměřenost dopadu rozhodnutí byla ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců zkoumána jak v řízení o správním vyhoštění, tak i v řízení o zajištění. Sám žalobce pak uvedl ve výpovědi do protokolu dne 10. 11. 2025, že žádné nové okolnosti, které by bránily jeho návratu do Vietnamu nenastaly. Zdůraznila, že v řízení o zajištění žalobce, který má pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestoval ve stanovené lhůtě, nejde o to, zda je či není jeho navrácení přiměřené s ohledem na jeho rodinné a soukromé vazby v České republice. To bylo posouzeno již v rámci rozhodnutí o správním vyhoštění. Při rozhodování o zajištění cizince se v rámci přiměřenosti posuzuje zejména to, zda není na místě uložit zvláštní opatření za účelem vycestování. Žalovaná trvala na tom, že žalobce jednoznačně dal svým jednáním najevo, že alternativa zajištění nepostačuje. Přiměřenost zajištění je dána tím, že žalobce nerespektoval dobu k dobrovolnému vycestování, a dokonce i ve svých výpovědích uvedl, že vycestovat nehodlá. Uložení jiného, méně invazivního opatření, by dle žalované bylo neúčinné a nevedlo by ke splnění účelu, tj. k vycestování žalobce z území EU.
17. Žalovaná trvala na tom, že v případě žalobce existuje reálný předpoklad realizace správního vyhoštění z území České republiky, neboť neexistuje trvalejší překážka, která by tomu bránila. Podotkla, že předmětem daného řízení nebylo přezkoumání rozhodnutí o správním vyhoštění, které je pravomocné a lhůta k dobrovolnému opuštění republiky uplynula. Pro úplnost žalovaná uvedla, že žalobce dne 12. 11. 2025 podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím ze dne 19. 11. 2025 byl následně zajištěn dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.

Replika žalobce

18. Žalobce ve své replice opětovně zdůraznil, že dle jeho názoru jeho „přezajištění“ dle zákona o azylu není důvodem k odmítnutí jeho žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Posouzení věci soudem

19. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasila a žalobce nenavrhoval ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.
20. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu (a to i s ohledem na závěry rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 11. 2022 o předběžné otázce ve spojených věcech C-704/20 a C-39/21, *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, EU:C:2022:858) nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
21. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 10. 11. 2025 se žalobce dostavil na pracoviště žalované. Kontrolou jeho pobytového oprávnění bylo zjištěno, že žalobce disponoval dlouhodobým vízem s platností od 17. 3. 2025 do 31. 5. 2025. Dále bylo zjištěno, že je žalobce veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 21. 10. 2025 do 31. 12. 2999, a to na základě rozhodnutí o správním vyhoštění vydaným Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Liberec, dne 8. 10. 2025 pod č. j. KRPL-93309-17/ČJ-2025-180022, z důvodu výkonu zaměstnání na území České republiky bez povolení k zaměstnání. Tímto rozhodnutím byla žalobci stanovena lhůta, po kterou nebude umožněn vstup na území všech členských států EU, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace v délce šest měsíců a byla mu stanovena lhůta k vycestování v délce 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí o správním vyhoštění nabylo právní moci dne 21. 10. 2025. Lhůta pro vycestování tedy žalobci běžela od 22. 10. 2025 do 5. 11. 2025. Ode dne 6. 11. 2025 se žalobce nacházel na území České republiky neoprávněně, bez platného oprávnění k pobytu.
22. Podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud cizinec nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle písm. e) téhož ustanovení je policie takového cizince oprávněna zajistit, pokud je cizinec evidován v informačním systému smluvních států.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

23. Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu cizinců zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území nebo z území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je
- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a ve stanovené době se na adrese místa pobytu zdržovat za účelem provedení pobytové kontroly,
 - b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“),
 - c) povinnost cizince osobně se hlásit policii v době policií stanovené, nebo
 - d) povinnost cizince zdržovat se v místě určeném policií a ve stanovené době být v tomto místě přítomen za účelem provedení pobytové kontroly.
24. Žalobce namítal, že v žalobou napadeném rozhodnutí nebyla reflektována jeho pobytová historie a nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že žalobce byl držitelem živnostenského oprávnění s platností od 17. 3. 2025 do 1. 12. 2025, pro jehož obdržení je nutno předložit vízum k pobytu nad 90 dnů nebo povolení k dlouhodobému pobytu. K této skutečnosti soud podotýká, že z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce disponoval dlouhodobým vízem s platností od 17. 3. 2025 do 31. 5. 2025. Z toho jednoznačně vyplývá, že žalobce od 1. 6. 2025 pobýval na území České republiky bez platného povolení, ačkoli k tomu nebyl oprávněn. Dále z obsahu žalobou napadeného rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že v době zajištění žalobce existovalo pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a lhůta pro opuštění území zemí EU stanovená v tomto správním vyhoštění již uplynula. Žalobce však neoprávněně pobýval na území České republiky i po jejím uplynutí. Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalovaná se pobytovou historií žalobce v relevantním rozsahu zabývala a zcela oprávněně z ní dovodila, že žalobce je osobou, která pobývala na území České republiky bez potřebného oprávnění. Otázkou existence živnostenského oprávnění žalobce se žalovaná nezabývala, neboť tato otázka z hlediska pobytové historie žalobce nehraje žádnou rozhodnou roli. Zásadní je, že z obsahu správního spisu i odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalobce na území České republiky pobýval neoprávněně již před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění a následně nevycestoval po uplynutí lhůty stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění. V tomto směru tedy dle názoru soudu vycházela žalovaná z dostatečně zjištěného skutkového stavu.
25. Dále žalobce namítal, že nebylo přihlédnuto ke skutečnosti, že tvrdil, že si nebyl vědom uložení správního vyhoštění, neboť toto rozhodnutí mu nebylo přeloženo do vietnamského jazyka a tlumočník mu údajně řekl, že mu byla pouze uložena pokuta. Žalobce do úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 10. 11. 2025 uvedl, si není vědom skutečnosti, že mu bylo uloženo správní vyhoštění. Uvedl, že byl kontrolován v minulosti hlídkou cizinecké policie a následně byl odveden na služebnu, kde s ním něco řešili. Následně prý žalobce za přítomnosti tlumočníka

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

do vietnamského jazyka podepsal celou řadu dokumentů, ale nevěděl, co ty dokumenty znamenají. Tlumočník mu údajně sdělil, že má zaplatit pokutu 3 000 Kč a nic víc. Podepsané dokumenty obdržel, ale o jejich obsah se nezajímal. Svému právníkovi je nepředal.

26. Z tvrzení žalobce uvedeného v rámci podání vysvětlení jednoznačně vyplývá, že věděl, že s ním bylo vedeno řízení před cizineckou policií a nerozporoval skutečnost, že jednání byl přítomen i tlumočník do jazyka vietnamského, což vyplývá i z rozhodnutí o správním vyhoštění založeném ve správním spise. Žalobce rovněž uvedl, že veškeré doklady vydané cizineckou policií měl k dispozici. Dle svého tvrzení se však o jejich obsah po zaplacení částky 3 000 Kč nezabýval. Argumentaci žalobce týkající se toho, že nevěděl o uložení správního vyhoštění považuje soud za zcela účelovou. S žalobcem bylo řádně vedeno správního řízení, jehož výsledkem bylo rozhodnutí o správním vyhoštění a uložení povinnosti vycestovat z území republiky ve stanovené lhůtě, a to za účasti tlumočníka do jazyka vietnamského. Přítomnost tlumočníka žalobce nijak nerozporoval. I kdyby žalobce přímo přijednání nepochopil význam předmětného rozhodnutí o správním vyhoštění, nemůže se této skutečnosti dovolávat jako důvodu, který by měl být zohledněn v jeho prospěch při posuzování důvodů jeho zajištění. Předmětné rozhodnutí měl k dispozici, byl si vědom jednání na cizinecké policii a bylo v jeho zájmu zajistit si porozumění předmětnému dokumentu a bylo jeho povinností jednat v souladu s uloženými povinnostmi. Žalobce dle svého tvrzení nevyvinul žádnou snahu zjistit obsah předmětného dokumentu a ani se neobrátil na svého právního zástupce. Za takové situace je nutno považovat jeho tvrzení, že nevěděl o správním vyhoštění za irrelevantní. Proto soud neshledal jako vadu řízení zakládající důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí skutečnost, že se žalovaná nezabývala tvrzením žalobce, že nevěděl o svém správním vyhoštění a vycházela z existence pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění.
27. K tvrzení žalobce, že nebylo před vydáním napadeného rozhodnutí zjištěno, zda disponoval před vydáním rozhodnutí o správním vyhoštěním povolením k pobytu, soud uvádí, že touto otázkou se žalovaná výslovně zabývala a vycházela ze zjištění, že žalobci byl naposledy uděleno dlouhodobé vízum s platností od 17. 3. 2025 do 31. 5. 2025. Z uvedeného vyplývá, že v době vydání rozhodnutí o správním vyhoštění (8. 10. 2025) žalobce pobýval na území České republiky bez povolení k pobytu. Tato námitka je zcela nedůvodná.
28. Žalobce ve své žalobě trval na tom, že bylo před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí postaveno na jisto, že se sám dobrovolně dostavil na pracoviště žalované, poskytoval součinnost, má v České republice zázemí a zjištěné okolnosti dle jeho názoru nasvědčovaly tomu, že by plnil zvláštní opatření za účelem vycestování, pokud by mu byla uložena. K této argumentaci soud uvádí, že v žalobou napadeném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že žalovaná dospěla k závěru, že žalobce by mohl ztěžovat nebo mařit účel vycestování, a to s ohledem na zásadní skutečnost, že nerespektoval pravomocné rozhodnutí o správním vyhoštění a v patnáctidenní lhůtě stanovené v tomto rozhodnutí nevycestoval z území České republiky, a i nadále neoprávněně setrval na jejím území. Dalším důvodem byla skutečnost, že žalobce při podání vysvětlení k dotazu, co by učinil, pokud by byl propuštěn ze zajištění, uvedl, že by pracoval nadále na území České republiky. Dalším důvodem pro nepřistoupení k uložení zvláštních opatření za účelem vycestování namísto zajištění žalobce byla skutečnost, že žalobci byl nabídnut dobrovolný návrat do země původu s tím, že mu bude na náklady státních orgánů

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

zajištěna letenka do země původu a bude mu poskytnuta pomoc při odbavení na letišti, a žalobce tuto nabídku striktně odmítl s tím, že se nechce vrátit do Vietnamu. Na základě uvedených skutečností dle soudu žalovaná zcela oprávněně dospěla k závěru, že přestože žalobce při podání vysvětlení nabízel možnost pobývat u svého syna či přítele na konkrétní adrese a nabízel i složení finanční záruky, je vůle žalobce zůstat za každou cenu na území České republiky a pokračovat ve výkonu práce natolik silná, že je vysoká pravděpodobnost, že by žalobce uložená zvláštní opatření nerespektoval a ztěžoval by či mařil účel vycestování. Žalovaná dospěla k v žalobou napadeném rozhodnutí k závěru, že hrozí nebezpečí, že namísto řádného vycestování by se žalobce i při uložení zvláštních opatření za účelem vycestování skrýval, vyhýbal by se výkonu správního vyhoštění, případně by jej stěžoval, neboť žalobce nerespektoval rozhodnutí správních orgánů o správním vyhoštění a z jeho jednání a vyjádření je zřejmé, že je ani respektovat nehodlá. Tento závěr žalované považuje soud za legitimní a dostatečně odůvodněný.

29. Skutečnost, že se žalobce sám dostavil na pracoviště cizinecké policie je dle soudu pouze důsledkem skutečnosti, že si byl vědom, že na území České republiky pobývá zcela neoprávněně, a jeho právní zástupce jej upozornil, že je tuto skutečnost nutno řešit.
30. K tvrzení žalobce, že mu nelze přičítat k tíži, že nebyl připraven využít nabízené možnosti dobrovolného návratu do země původu, protože si nebyl vědom uložení správního vyhoštění a nebyl srozuměn s nutností trvalého přemístění z území České republiky, soud uvádí, že k nabídce dobrovolného návratu a jejímu odmítnutí ze strany žalobce došlo až poté, co byl žalobci při podání vysvětlení za účasti tlumočníka představen obsah rozhodnutí o správním vyhoštění a bylo sděleno, že žalobce svým počínáním porušil povinnosti uložené v tomto pravomocném rozhodnutí. Žalobce tedy odmítl nabídku dobrovolného návratu do země původu s tím, že se do Vietnamu vrátit nechce, až v situaci, kdy mu byla okolnost jeho předchozího správního vyhoštění zcela nepochybně známa. Tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.
31. K poukazu žalobce na skutečnost, že rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, na který odkazovala žalovaná byl překonán usnesením rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38, soud uvádí, že žalobce sice poukazyval na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 9 Azs 192/2014-29, z jehož závěrů vyplývalo, že v případě zajištění cizince za účelem vyhoštění dle § 124 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je v zásadě vyloučeno, aby správní orgán přistoupil na místo jeho zajištění k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, ale nerezignovala při tom na odůvodnění svého závěru, proč dle jejího názoru nelze v případě žalobce přistoupit k aplikaci zvláštních opatření. Skutečnost, že rozsudek, na který žalovaná odkazovala, byl překonán rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu tedy nic nemění na skutečnosti, že žalobkyně na základě odůvodněných závěrů dospěla k závěru, že zvláštní opatření za účelem vycestování v žalobcově případě nelze aplikovat.
32. Dále žalobce namítal, že žalovaná nereagovala na jeho návrh finanční záruky ve výši 100 000 Kč a nesdělila mu adekvátní a přípustnou výši požadované záruky. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaná výslovně reagovala na skutečnost, že syn žalobce nabídl finanční záruku ve výši 100 000 Kč s tím, že konstatovala, že důvody, pro které nebylo možné využít zvláštní

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

opatření spočívající dle § 123b odst. 1 písm. a), c) a d) zákona o pobytu cizinců se vztahují i na nemožnost využít finanční záruky dle § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. S nabídkou syna žalobce se tedy žalovaná výslovně v žalobou napadeném rozhodnutí vypořádala. Z odůvodnění rozhodnutí pak dle soudu vyplývá, že žalovaná nesdělovala žalobci výši předpokládaných nákladů spojených s jeho správním vyhoštěním, neboť z odůvodnění jednoznačně vyplývá, že závěry o nemožnosti využití zvláštní opatření za účelem vycestování se vztahovaly i na možnost uvedenou v § 123b odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a tedy nebylo podstatné, jak vysokou částku finanční záruky by žalobce či jeho blízcí nabízeli. Je třeba na tomto místě zdůraznit, že finanční záruka má poskytnout záruku, že se cizinec podrobí povinnosti vycestovat a nejedná se o jakousi možnost vykoupení se z této povinnosti. Žalovaná tedy dospěla v žalobou napadeném rozhodnutí, že nelze v případě žalobce přistoupit k aplikaci zvláštních opatření za účelem vycestování namísto jeho zajištění, a to výslovně i ve vztahu k možnosti poskytnutí finanční záruky. Tuto námitku tedy soud považuje rovněž za zcela nedůvodnou.

33. K námitce žalobce, že žalovaná posoudila nedostatečně proporcionalitu dopadu žalobou napadeného rozhodnutí do práv žalobce a jeho syna, protože nereflexuje skutečnost, že uložení správního vyhoštění a rozhodnutí o zajištění cizince sledují jiné účely, soud uvádí následující. Žalovaná ve svém rozhodnutí otázku posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců neopomněla. Je skutečností, že při hodnocení přiměřenosti rozhodnutí žalovaná odkázala na zhodnocení přiměřenosti v rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce s tím, že žalobce při podání vysvětlení uvedl, že od vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nenastaly žádné nové okolnosti, které by bránily jeho návratu do Vietnamské republiky, a z cestovního dokladu vyplývá, že se žalobce pravidelně do země původu vracel. Žalovaná tedy poměřovala přiměřenost zajištění zejména k realizovatelnosti účelu, pro který bylo k zajištění žalobce přikročeno. V tomto směru žalovaná dospěla k závěru, že neexistují překážky, pro které by nemohlo být vyhoštění žalobce realizováno, a proto dospěla k závěru, že i zajištění žalobce za účelem realizace vyhoštění není nepřiměřené. Žalobce žádné tvrzení vztahující se k přiměřenosti rozhodnutí před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nepředložil. Tvrzení, že žalobce a jeho syn pouze z důvodu existence zajištění jsou vystaveni velkému tlaku a obavám ze zhoršení zdravotního stavu žalobce vtělil až do žaloby. Nelze proto přičítat k tíži žalované, že se při posuzování přiměřenosti rozhodnutí nevypořádala právě s těmito tvrzeními. Pro úplnost soud uvádí, že z obsahu správního spisu pak vyplývá, že tlak na žalobce a jeho syna vyplývá zejména z hrozícího nuceného vycestování žalobce a ve vztahu k této otázce se žalovaná s přiměřeností rozhodnutí vypořádala. Ohledně zdravotního stavu žalobce pak nebylo ve správním řízení ani následně v žalobě předloženo žádné konkrétní tvrzení, ze kterého by bylo možné dovodit, že zajištění žalobce by mohlo mít negativní vliv na jeho zdravotní stav. Naopak při podání vysvětlení před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí žalobce uvedl, že se cítí být zdravý po fyzické i psychické stránce. K zásahu do osobního a rodinného života žalobce a jeho syna soud konstatuje, že z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce v minulosti cestoval do země původu, kde setrval i několik měsíců. Z toho dle soudu plyne, že odloučení trvající dle rozhodnutí o zajištění žalobce v délce 40 dnů nemůže zasáhnout zásadním způsobem do rodinného života žalobce a jeho syna. I tuto námitku tedy soud vyhodnotil jako nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

34. Poukazem na nutnost meritorního projednání žaloby, přestože došlo k „přezajištění“ žalobce dle zákona o azylu soud pouze podotýká, že souhlasí s názorem žalobce, což vyplývá i ze skutečnosti, že věc byla meritorně projednána.
35. S ohledem na výše uvedené dospěl soud k závěru, že veškeré námitky žalobce jsou nedůvodné, a proto soud žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 2. prosince 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.